

EL MICALET
GALACTIC

Laia i la torre del taronger

Joaquim G. Caturla

Il·lustracions de Laura Díez

bromera

Temps era temps

M'agradaria començar la meua història amb les mateixes paraules que va fer servir la meua iaia quan ens la va contar, a mi i a tota la meua colla, una vesprada d'hivern, a poqueta nit. I era així:

—Temps era temps diuen que va arribar al poble una jove molt bonica, una princesa molt fina i molt elegant, això sí, però també una miqueta estranya, i que tenia l'aire de vindre de molt lluny. De primer moment, la gent se la mirava amb un puntet d'admiració: aquells

vestits meravellosos, aquella dolçor en la mirada, el seu perfum, l'encant que desprenia... Però ben prompte, ben prompte, l'admiració es va tornar compassió i llàstima.

—I per què llàstima, iaia? —vaig preguntar jo.

—Perquè de seguida tots van veure que aquella jove tenia la mirada molt trista, o qui sap si era por o desconfiança, o... no sabia dir-vos-ho, Laia, perquè a mi, tot això, m'ho va contar la meua àvia fa molts anys, quan jo encara era una xiqueta menuda com vosaltres... És una història molt i molt antiga. D'això, fa ja tant de temps, que ni me'n recorde dels detalls.

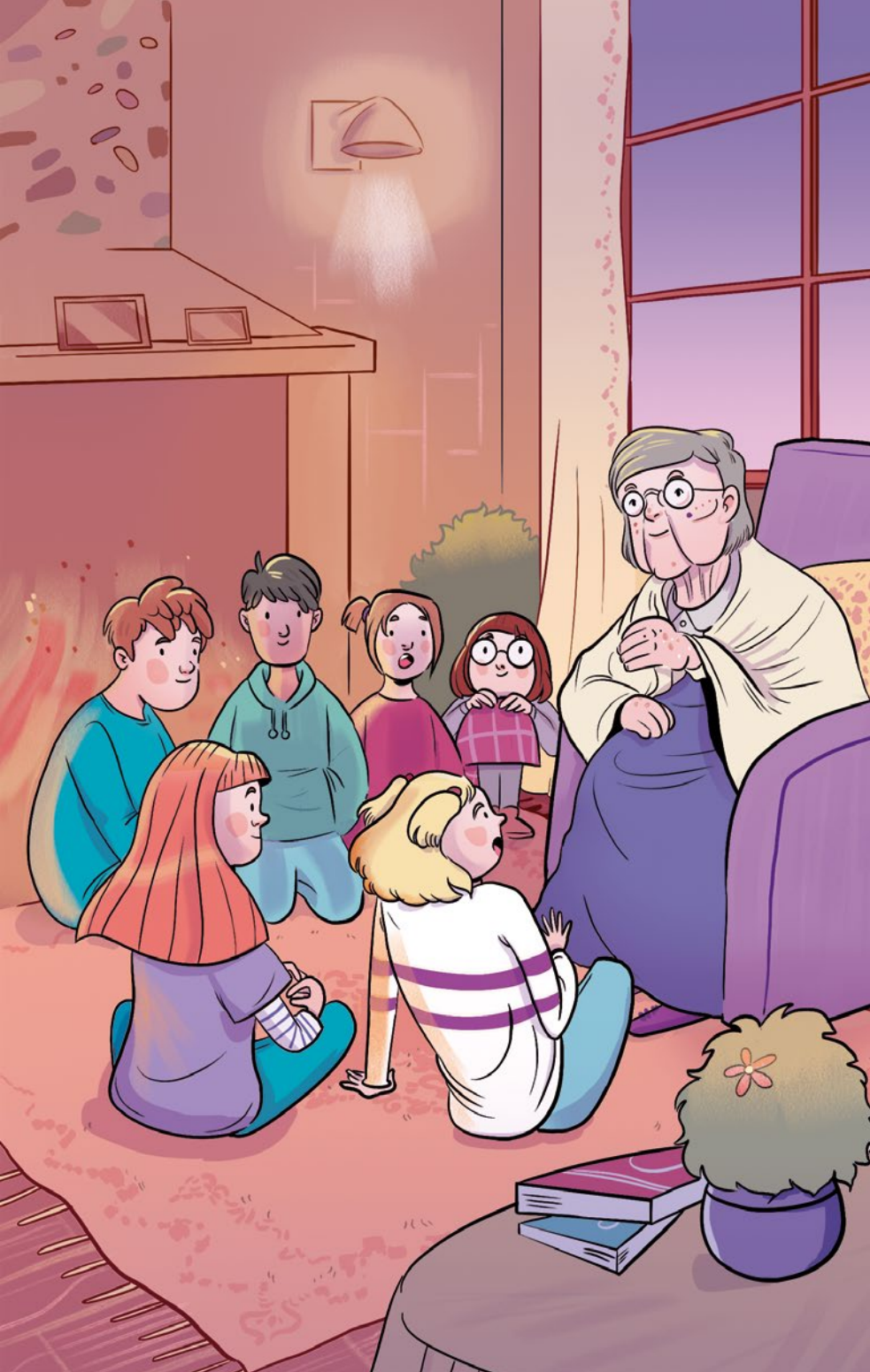
—Però qui era? —demanava Júlia amb la seua veueta.

—I d'on venia? —insistia Èlia, tota curiosa.

—I com es deia? —preguntava Èric.

—I com podem ajudar-la? —Lluc, l'aventurer, ja volia entrar en acció.

La meua iaia movia el cap com si li costara molt de treball recordar o pensar en aquella vella història.

—No sabia dir-vos-ho... Si és que jo no ho sé... Ni tampoc no se sap d'on venia aquella jove, ni per què es va tancar dins la torre del nostre poble. Però els pocs que l'havien vista alguna vegada asseguraven, per la roba que duia i per la forma de parlar, que devia vindre d'un país molt llunyà; que tenia uns ulls negres, grans i bonics, que brillaven com la lluna en el ple, i que un dia de pluja i forta ventada es va tancar dins la torre i ja ningú no l'ha tornada a veure mai més. Ningú! Encara que tots sabem que ella viu allí.

—Potser té por d'alguna cosa —digué Júlia amb veu misteriosa.

—I què hi fa, tot el temps allí, dins la torre? —preguntava Lluç, que no s'ho acabava de creure.

—I si ningú no l'ha tornada a veure mai més —s'estranyava Mireia—, com sabem que encara viu allí? —ella sempre fa les preguntes més difícils.

—Paciència..., que ja vos ho explicaré tot. Però la veritat és que un dia, fa ja molts anys, quan ella acabava d'arribar al nostre poble, l'alcalde i alguns veïns més van anar a la torre per parlar amb ella. I des de dalt de tot, amagada en la foscor, ella va contar que era una princesa d'un país molt llunyà però que, un mal dia, un mag pervers i perillós havia envaït el seu regne i que, amb els seus estranys poders, havia incendiat els seus horts de tarongers, i que ella havia aconseguit apagar el foc però que, malgrat tot, hagué de fugir per salvar la vida dels seus paisans. I que, abans d'anar-se'n, s'emportà amb ella una branca de taronger perquè un dia, tard o d'hora, ella tornaria a la seua terra.

I què menja?

I com viu?

I si cau malalta?

I si...

Els meus amics i jo no paràvem de fer preguntes. Una miqueta atabalada, la meua iaia responia amb tota la seua paciència:

—Si és que no en sé res més. Diuen que, com que té poders màgics, ella té dins la torre tot el que necessita per poder viure: menjar, aigua... I que sap fer beuratges i perfums estranys. I que va dir que, mentre ella s'estiguera al poble, tindria cura de les nostres collites, sempre que el pervers mag no poguera trobar-la i... i mil coses més que no sé si són veritat o mentida. Si és que jo no l'he vista mai...

Nosaltres ens miràvem la meua iaia amb els ulls molt oberts, esperant encara més detalls.

—I sabem que encara és a la torre —i en aquell moment la meua iaia va abaixar la veu com si anara a revelar el secret més important del món— perquè algunes nits l'estranya princesa plora. Sí, sí, plora. Ja ho crec! Pobreta!

I plora tant i fa uns sospirs tan tristos, que fa molta pena sentir-la. I ningú no sap què fer-hi ni coneix el remei de la seua tristesa, però la veritat és que sempre que la princesa ha plorat, i jo l'he sentida més d'una vegada, de seguida o als poquets dies, hi ha alguna desgràcia o passen coses roïnes: tempestes, ventades, pedregades... però les nostres collites sempre s'han salvat, sí, s'han salvat com per art d'encantament.

—I per què no anem un dia a veure-la?
—vaig proposar jo.

—Veure-la? Ai, Laieta, això és més difícil que agranar escales amunt! Fa molt de temps, un

xicot del poble, que va tindre el coratge d'entrar-hi, va contar que enmig de la torre hi havia un taronger amb tres taronges molt grans que brillaven com si foren d'or, i que, en un racó, hi havia també un pou molt profund, però que la princesa no apareixia per cap de lloc. I, tanmateix, va dir que a la part de dalt de la torre, on tot era fosc, s'hi notava alguna cosa molt estranya, com si hi haguera algú que s'amagava dins l'ombra i que l'observava, però que no

es podia o no es deixava veure... Que era com una presència invisible però real, de veritat, i que se sentia clarament com alenava. I encara diuen que el xicot aquell tremolava de por quan va contar tot això. I a partir d'aquell dia, les autoritats del poble van decidir de tancar la torre amb pany i clau i ja ningú no ha tornat a entrar-hi mai més. Però alguns diuen que la princesa entra i ix de la torre quan vol i com vol, principalment a les nits, i que pot volar, encara

que em pense que ningú no l'ha vista... O potser sí... Jo no ho sé tot...

I per què açò?, i per què allò?, començarem a dir tots, cada vegada més interessats en aquella estranya història.

—Per què, per què? Si és que jo no puc saber-ho tot —va respondre la meua iaia entre-tancant els ulls i somrient amb tota la seua paciència—. És una història molt antiga. Molt antiga i molt estranya, i més val que no... que no ens fiquem allí on no ens demanen, que de vegades passen coses... coses rares que no haurien de passar. I ara, hala! Aneu! Que ja n'hi ha prou per hui. Aneu a jugar una miqueta, que fa molt bon dia i jo ja em canse...